

В такъв случай поривът на Христофоров към Мила бива отхвърлен от нея като неуспешен опит въпросът за техния брак да се реши в настоящия момент. Причината за нейния отказ лежи в осъзнаването на "модализацията" на процеса на говорене, което придава друг смисъл, различен от първоначалния, който героинята влага в целите на срещата. Модализацията на речта е характерен за символизма похват, тъй като знаенето или незнанието, вярата или неверието, желанието или отказът от него, моженето или невъзможността за осъществяване на определено действие, представляват различните логически отношения, които един субект би могъл да поддържа със заобикалящата го среда, в която светът на небитието непрекъснато напомня за себе си. Проникването на неживота в реалността на символистичния герой закономерно активизира модалността на езиковия му изказ. В разглежданото трето действие модалността се превръща в съдържание на разговора. Отношението към темата започва да доминира над самата тема, а това означава дистанциране от нея. Езикът на героите покрива цялата стълбица на модалното разнообразие: от необходимостта да се открие решение на проблема им, през различните възможности, които реалният свят предлага, вероятностите, които произтичат от тях, съмнението и невярата в успеха на начинанието до бягството в хипотетичния свят на желанията и представите, като при това не забравяме, че контекстът, в който на героите им се налага да действат, е подчинен на забраната. Новият възможен свят на двамата герои се изгражда върху конфликтующи прояви на модалността, поради което той се увенчава с друга модалност: с невъзможността да се роди и да се превърне в истински свят. Модалността е тази, която определя нулевия ефект като последица от акта на говорене.

Като се опираме на схващането на Аристотел за неизбежното единство между герой и действие, респективно език, неминуемо възниква въпросът за разпределението на модалността в речта на двамата герои, тъй като оформянето им като субекти в това трето действие се осъществява и посредством езика. Героинята живее в конфликт между вътрешната етична норма - "сърцето" - и външната етична норма - "езикът" на обществото. Така индивидуалният език на Мила се оказва подмолно двойствен, разнороден, включващ и общоприетият социален език, и субективния език, и езика, подразбиращ присъствието на събеседника. Водещият мотив в него